

Arrest

nr. 75 749 van 24 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 9 december 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 oktober 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2012.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. POKORNY, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 6 juli 2003 het Rijk binnenkwam, diende op 9 juli 2003 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 14 juli 2003 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing, die hem dezelfde dag ter kennis werd gebracht, een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 14 augustus 2003 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

1.4. Via een op 28 december 2004 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van het toenmalig artikel 9, derde lid van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden.

1.5. Op 9 juni 2006 besloot de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken dat de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden zonder voorwerp was.

1.6. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 12 juni 2006 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker. Deze beslissing werd verzoeker dezelfde dag ter kennis gebracht.

1.7. Verzoeker diende via een op 30 juni 2006 gedateerd schrijven een nieuwe aanvraag in om, in toepassing van het toenmalig artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.8. Op 19 december 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de tweede aanvraag van verzoeker om, in toepassing van het toenmalig artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden als onontvankelijk werd afgewezen en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen werden verzoeker op 9 januari 2008 ter kennis gebracht.

1.9. Verzoeker diende via een op 31 januari 2008 gedateerd schrijven een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.10. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nam op 31 oktober 2008 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden als onontvankelijk werd afgewezen en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen werden verzoeker op 25 november 2008 ter kennis gebracht.

1.11. Via een op 19 februari 2009 gedateerd schrijven diende verzoeker nogmaals een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.12. Op 7 juni 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden als onontvankelijk werd afgewezen en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen werden verzoeker op 26 juni 2010 ter kennis gebracht.

1.13. Via een op 6 juli 2010 gedateerd schrijven diende verzoeker opnieuw een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.14. Op 21 oktober 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden als onontvankelijk werd afgewezen en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden als onontvankelijk werd afgewezen, die verzoeker op 17 november 2011 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.07.2010 werd ingediend door:

*[B., S.] [...]
nationaliteit: India
[...]*

* volgens paspoort: [S. S.] [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 2003 in België verblijft, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde en geen overlast vormt, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende op 09.07.2003 een asielaanvraag in, die werd afgesloten op 19.08.2003 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 14.07.2003 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk één maand en tien dagen - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene haalt aan dat hij de aanvraag niet via de gewone procedure kan indienen, omdat zijn leven in gevaar zou zijn in zijn land van herkomst, maar legt geen enkel bewijsstuk voor ter staving van zijn bewering. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te geven. De loutere vermelding van het feit dat men gevaar zou lopen bij een terugkeer, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid weerhouden te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

De advocaat werpt op dat jegens betrokkene tot op heden geen uitvoerbare uitwijzingsmaatregelen werden genomen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene op 14.07.2003, 25.11.2008 en 26.06.2010 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren naar het land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM)."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker eveneens op 17 november 2011 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

o Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 19.08.2003.

o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 14.07.2003, Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3.2. De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het is niet betwist dat verzoeker op 14 juli 2003, op 12 juni 2006, op 9 januari 2008, op 25 november 2008 en op 26 juni 2010 reeds bevelen om het grondgebied te verlaten ter kennis werden gebracht. Deze bevelen om het grondgebied te verlaten maken niet het voorwerp uit van enige procedure en zijn uitvoerbaar. Er blijkt derhalve niet dat de eventuele vernietiging van het in het kader van voorliggend beroep bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verzoeker nog tot voordeel kan strekken. Verzoeker weerlegt deze vaststelling niet. Hij toont dan ook niet aan dat hij een belang heeft bij de nietigverklaring van deze beslissing (cf. RvS 22 maart 2006, nr. 156.746; RvS 4 augustus 2006, nr. 161.703).

Er dient daarenboven te worden vastgesteld dat verzoeker geen enkel middel ontwikkelt dat duidelijk gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, die los van de eerste bestreden beslissing kan bestaan en die op eigen juridische en feitelijke gronden is gebaseerd.

Het ingestelde beroep is, om voormelde redenen, dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dat verzoeker op 17 november 2011 ter kennis werd gebracht.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verschaft volgende toelichting:

"Doordat artikel 3 van bovenvermelde wet voorschrijft dat de opgelegde motivering in de akte niet alleen de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden doch eveneens dat de motivering "afdoende" dient te zijn;

Doordat onder de term afdoende dient verstaan te worden dat de motivering pertinent moet zijn alsook draagkrachtig oftewel dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen:

Terwijl de motivering van de bestreden beslissing hier niet aan voldoet:

Doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingediend op 6 juli 2010, ten onrechte onontvankelijk verklaarde;

Doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid ten onrechte oordeelde dat de aanvraag niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde: "De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland".

Terwijl vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging af te leveren op grond van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet. verwerende partij dient na te gaan of de aanvraag regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen waarom de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan ingediend worden via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland;

Terwijl klaar en duidelijk in de aanvraag deze buitengewone omstandigheden moeten vermeld worden;

Terwijl uit de uiteenzetting duidelijk moet blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat;

Terwijl buitengewone omstandigheden, zoals omschreven in artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet. zijn: Elke situatie die dermate klemmend is dat de persoon zich er niet van kan ontdoen en waarbij een verwijdering een schending van een fundamenteel recht met directe werking zou kunnen inhouden zodat een verblijf in België de enige oplossing is";

Terwijl verdere toelichting te vinden is in de instructie van 19 juli 2009: de regering sprak op 18 en 19 juli 2009 nieuwe criteria af voor regularisatie die op 19 juli 2009 werden vastgelegd in een instructie aan DVZ, dewelke in september 2009 werd verduidelijkt in een vademecum;

Terwijl ondanks de vernietiging van de instructie door de Raad van State (RvSt, nr. 198.769, 9 december 2009) de bevoegde staatssecretaris M. Wathelet en de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigden dat de criteria van de instructie ten gronde blijven gelden en zullen toegepast worden;

Terwijl het vademecum van 21 september 2009 voorbeelden beschrijft van prangende humanitaire situaties dewelke verantwoord de aanvraag in België te formuleren;

Terwijl bovendien op het opvolgingscomité regularisatie verduidelijkingen werden gegeven door de staatssecretaris en de Dienst Vreemdelingenzaken;

Terwijl de rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St, nr. 60962, 11 juli 1996, T. Vreem. 1997, nr. 4. p. 385);

Terwijl dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn: er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkene;

Terwijl verzoekende partij zich bevindt in buitengewone omstandigheden daar een terugkeer naar zijn land van herkomst onmogelijk is;

Terwijl verzoekende partij reeds meer dan 8 jaar in het Rijk verblijft wat op zich als buitengewone omstandigheid moet aanvaard worden;

Terwijl verzoekende partij bij een eventuele terugkeer, zijn hechte sociale banden dient te verbreken, zulks nadat ernstige inspanningen werden geleverd in het kader van zijn integratie;

Terwijl verzoekende partij klaar en duidelijk artikel 8 EVRM heeft ingeroepen; dewelke onder meer de eerbiediging van het recht op een sociaal leven beschermt;

Terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid hierop antwoordt als volgt: "...Het feit dat betrokkene sinds 2003 in België verblijft, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend...";

Terwijl deze motivering niet afdoende is omdat ze niet volstaat om de beslissing te schragen;

Terwijl de praktijk en rechtspraak aantonen dat bij het beoordelen van de ontvankelijkheidsvoorwaarde, in casu van het recht op een sociaal leven, belang wordt gehecht aan de duur van het verblijf in het Rijk, de integratie, sociale banden,...;

Terwijl de bestreden beslissing aantoont dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid deze elementen niet onderzocht heeft en bijgevolg deze bij de beoordeling niet in overweging heeft genomen;

Terwijl de motivering van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid niet steunt op de rechtspraak en rechtsleer;

Terwijl de motivering niet afdoende is omdat ze niet volstaat om de beslissing te schragen;

Doordat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen de overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002. nr. 110 071; RvS 21 juni 2004. nr. 132 710);

Doordat de in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt;

Doordat de gevatte Rechtsmacht wat deze motiveringsplicht betreft, in de uitoefening van zijn wettelijkheidstoezicht, bevoegd is om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvSt. 7 december 2001, nr. 101.624);

Terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de essentiële beoordelingselementen ten onrechte niet in overweging heeft genomen;

Zodat het duidelijk is dat de bestreden beslissing een schending van de bepalingen van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen en een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in zich draagt;"

4.2. Verweerder repliceert als volgt:

"Desbetreffend laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994. Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht vevat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande

rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996. 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoekers enig middel onontvankelijk. minstens ongegrond is.

Verzoeker stelt in zijn middel dat de beslissing dd. 21.10.2011 waarbij zijn aanvraag onontvankelijk werd verklaard, onterecht zou zijn genomen. Hij meent dat de motivering niet afdoende is en dat hij wel degelijk buitengewone omstandigheden zou hebben aangetoond.

Hij verwijst naar zijn hechte sociale banden, de ernstige inspanningen in het kader van de integratie en zijn gezinsleven conform artikel 8 EVRM.

Vooreerst merkt de verwerende partij op dat verzoeker - in tegenstelling tot hetgeen hij beweert - in zijn aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 bis Vreemdelingenwet geenszins melding heeft gemaakt van een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM.

Nergens in de aanvraag wordt melding gemaakt van artikel 8 EVRM.

Verzoekers kritiek nopens de vermeende schending van artikel 8 EVRM is dan ook niet dienstig.

In de bestreden beslissing wordt duidelijk vermeld dat het verzoek dat werd ingediend in toepassing van artikel 9bis van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'vreemdelingenwet') onontvankelijk is, om reden dat : "de aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid (...)".

Artikel 9bis § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voor de beoordeling of er al dan niet sprake is van 'buitengewone omstandigheden', beschikt de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid over een discretionaire appreciatiebevoegdheid. die in casu werd toegepast.

Verzoeker toont niet aan met welke elementen van zijn aanvraag geen rekening werd gehouden bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden.

In antwoord hierop laat de verwerende partij vooreerst gelden dat uit art. 9 van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is gesteld ten aanzien waarvan artikel 9 bis zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

Laatstgenoemd artikel heeft slechts tot doel om vreemdelingen die in hun land van herkomst of van oponthoud geen Belgische diplomatieke overheid ter beschikking hebben of om een aan henzelf vreemde reden de aanvraag niet kunnen doen bij die overheid, toch de gelegenheid te geven een machtiging aan te vragen tot langdurig verblijf in België.

Verzoeker, in wiens hoofde geen uitzonderlijke omstandigheden kunnen weerhouden worden, kan zich niet op een ontvankelijke wijze beroepen op art. 9 bis dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In casu besliste de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid naar oordeel van de verwerende partij terecht, gelet op de gegevens die verzoekers concrete situatie kenmerken en geheel binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, betrokkene aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van het art. 9 bis van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 onontvankelijk te verklaren.

"Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfmachtiging in België worden aangevraagd." (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.92007)

De door verzoeker aangevoerde elementen, kunnen aan het voorgaande geen afbreuk doen.

[...]

De [...] overwegingen [in de eerste bestreden beslissing] laten verzoeker toe om te achterhalen om welke redenen zijn aanvraag tot verblijfmachtiging door de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid onontvankelijk wordt geacht.

Immers, nu hij o.b.v. de in de bestreden beslissing opgenomen overwegingen weet dat de door hem in het kader van zijn aanvraag tot verblijfmachtiging aangebrachte gegevens door het bestuur niet als uitzonderlijke omstandigheden als bedoeld in de daarin vermelde wetsbepaling worden aangezien en dat dit aan de basis ligt van het als onontvankelijk beschouwen van die aanvraag, moet verzoeker worden geacht voldoende te zijn ingelicht om zich te kunnen realiseren dat hij tegen de te zijnen opzichte genomen beslissing kan opkomen door aan te tonen dat de daarin tot uitdrukking gebrachte motieven juridisch niet opgaan, wat in casu concreet wil zeggen, door aan te tonen dat het niet opgaat de voormelde omstandigheden niet te beschouwen als zijnde uitzonderlijk als bedoeld in de laatstvermelde wetsbepaling.

Er is dus wel degelijk afdoende geantwoord op de door verzoeker in het kader van zijn aanvraag tot verblijfmachtiging voorgelegde elementen door in de bestreden beslissing te vermelden dat verzoeker met deze elementen geen uitzonderlijke omstandigheden heeft aangehaald als bedoeld in art. 9 bis van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De verwerende partij wijst op de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bepaalt:

“Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (R.v.St. nr. 101.624 dd. 7.12.2001).” (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007; R.v.V. nr. 3437 dd. 7.11.2007; R.v.V. nr. 3488 dd. 9.11.2007)

De bovenstaande motieven volstaan opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geenszins op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat verzoekers aanvraag onontvankelijk is.

De verwerende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin wordt geoordeeld dat:

“Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de asielprocedure van verzoekers op 20 april 2001 werd afgesloten door een bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en dat verzoekers geen gevolg hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, zodat zij sindsdien illegaal op het grondgebied verblijven. Verzoekers wisten dat hun verblijf precair was. Dit wordt niet door verzoekers betwist. Terecht concludeerde de minister dat illegaal verblijf geen rechten kan doen ontstaan die een buitengewone omstandigheid uitmaken. Zoals reeds werd gesteld mogen de buitengewone omstandigheden niet verward worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om de verblijfsmachtiging te verkrijgen. Het langdurig verblijf op het Belgisch grondgebied en de daaruit volgende integratie heeft veeleer betrekking op argumenten ten gronde voor het bekomen van een recht op verblijf. Deze argumenten kunnen slechts in aanmerking worden genomen wanneer er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden, wat in deze niet het geval is. Van een tegenstrijdige of stereotiepe motivering is geen sprake. Tot slot dient de Raad vast te stellen dat verzoekers naar rechtspraak verwijzen zonder deze op hun persoonlijke situatie te betrekken.” (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007)”

Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

Uit de motieven van de bestreden beslissing komt duidelijk naar voor dat de aanvraag onontvankelijk werd bevonden wegens de afwezigheid van de buitengewone omstandigheden.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerkt, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel inclus.

Bij zijn beoordeling van de buitengewone omstandigheden heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid elk element dat verzoeker heeft aangehaald in hun aanvraag om machtiging tot verblijf onderzocht, doch dienen vast te stellen dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken waarom verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure.”

4.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt

genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De Raad stelt tevens vast dat uit de motivering van de eerste bestreden beslissing blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met al de elementen die verzoeker heeft aangebracht om aan te tonen dat er buitengewone omstandigheden bestaan die hem verhinderen om zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden via de reguliere procedure in te dienen. Verweerder heeft, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, uiteengezet waarom deze elementen niet kunnen weerhouden worden. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden in zijn stelling dat de motivering van de eerste bestreden beslissing stereotiep zou zijn. Er dient daarenboven te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171). Voorts moet worden geduurd dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen* in *Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1999, 167-168). Het gegeven dat in de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke bepaling van de Vreemdelingenwet en niet naar rechtspraak of rechtsleer laat ook niet toe te besluiten dat de bepalingen van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 miskend werden.

De motivering van de eerste bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing effectief kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt in ieder geval is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

4.3.2. In de mate dat verzoeker betoogt dat verweerder onterecht oordeelde dat geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werden aangevoerd, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker stelt in wezen dat het feit dat hij reeds acht jaar in België verblijft en de sociale banden die hij heeft opgebouwd door verweerder ten onrechte niet weerhouden werden als buitengewone omstandigheden.

Buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland en hem er toe nopen deze aanvraag in België in te dienen.

De vreemdeling die, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk gemachtigd wenst te worden dient bij zijn aanvraag uitdrukkelijk aan te geven welke omstandigheden hem verhinderen om deze aanvraag in te dienen via de reguliere procedure die voorzien is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet.

De raadsman van verzoeker stelde in de aanvraag om zijn cliënt tot een verblijf te machtigen het volgende inzake de buitengewone omstandigheden die een hinderpaal vormden om een verblijfsmachtiging via de reguliere procedure aan te vragen:

“Omtrent de ontvankelijkheid: de uitzonderlijke omstandigheden.

Mijn cliënt kan deze aanvraag niet vanuit India doen, maar is verplicht deze vanuit België tot u te richten.

Het is voor hem onmogelijk om terug te keren naar India, omdat zijn leven aldaar in gevaar is.

Het is niet omdat iemand volgens de Belgische instanties geen beroep kan doen op het statuut van politiek vluchteling, dat hij zonder gevaar voor eigen leven naar zijn eigen land zou kunnen terugkeren”

Verzoeker heeft bijgevolg zijn langdurig verblijf in België en de hechte sociale banden die hij beweert te hebben niet aangevoerd als buitengewone omstandigheden. Ook de bewering van verzoeker dat hij *“klaar en duidelijk artikel 8 EVRM heeft ingeroepen”* mist feitelijke grondslag.

Verweerder kan niet verweten worden dat hij gegevens die verzoeker zelf niet nuttig achtte om aan te voeren als buitengewone omstandigheden niet bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van diens aanvraag heeft betrokken.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat verweerder inzake het enige gegeven dat verzoeker expliciet als een buitengewone omstandigheid aanmerkte – met name het aangevoerde veiligheidsprobleem – duidelijk heeft gesteld dat verzoeker naliet om bewijsstukken ter staving van zijn bewering aan te brengen. Deze vaststelling vindt steun in de aan de Raad voorgelegde stukken.

In zoverre verzoeker voorts nog verwijst naar de instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, moet worden benadrukt dat deze instructie bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009 werd vernietigd. Verweerder diende met voormelde instructie dan ook geen rekening te houden.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe een schending van de materiële motiveringsplicht vast te stellen.

4.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoeker ook geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is onontvankelijk en verzoeker heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK